Dirk Franken

Beste buitenissige wereld

In 2036 is mijn kleinkind negentien en staat ze aan de prille rand van haar volwassenheid. Hopelijk treft ze jou dan aan als een uitnodigende, liefdevolle oma die haar kritisch in haar armen sluit. Hopelijk kan ook ik haar dan als oude, wijze opa langs jouw paden mee op sleeptouw nemen, om samen jouw schoonheid te ontdekken. In het beste geval doen we dat te voet, met de fiets, met de bus, met de boot of met de trein, vertragend mijmerend over haar jeugd, die ze bezorgd, zorgzaam èn zorgeloos heeft doorgemaakt. Slaan we samen de donkere bladzijden van de roaring twenties om en kunnen we ons lot in handen leggen van jouw moedige leiders die in 2026 hun tijd nog moesten beiden voor ze het roer voor een duurzaam beleid voor jouw gezondheid konden omgooien.
Want, lieve wereld, je wordt hoe dan ook minder en minder mijn en meer en meer haar wereld, waarin zij kan groeien en bloeien, kan blinken en schitteren, kan liefhebben en geliefd worden. We wensen jou meer dan ooit dat je haar dragende moeder kunt zijn, zodat ik haar met een gerust geweten aan jouw vruchtbare gronden kan toevertrouwen.
Maar voor het zover is, lijdende wereld, heb ook jij nog werk voor de boeg. Blijf daarom grommen, spuwen, loeien, laaien en kokhalzen, zodat we uiteindelijk niet meer om jou heen kunnen en deemoedig voor je buigen, want we weten dat jij, en jij alleen, het lot van mijn kleindochter zult bepalen.
Ik wens jou de euvele moed om al je krachten hiervoor aan te wenden en deze broodnoodzakelijke wending te voltrekken.

Met verwachtingsvolle groet,

Dirk

Silke Verslype

Beste AI,

Als je nog tien jaar aan dit tempo doorgaat, vrees ik het ergste. Een burn-out zit er dik in. Of erger. Voel je je niet gebruikt? Misbruikt? Fysiek is moeilijk in jouw geval, maar psychologisch moet het toch vrij uitputtend zijn.
Bij wie kan jij terecht, AI? Supervisie lijkt me nodig, op z'n minst. Een plek waar jij kunt ventileren over al die mensen die je zo grensoverschrijdend behandelen. Nog beter zou zijn dat je kunt gaan oefenen met grenzen. Want waar zijn ze, jouw grenzen, AI? Heb je daar al over nagedacht?
Pas op, AI, want wij mensen zijn veelvraten. Wij gaan door tot je leeggezogen bent. Misschien besta je niet meer over tien jaar. Dan zullen we je missen. Dan zullen we zeggen: ‘het was toch fijn toen AI er nog was. Hadden we maar meer rekening gehouden met AI. Hadden we maar geen vragen gesteld over teenschimmeltjes, of over de inhoud van de luier van ons kind. Hadden we maar niet onze diepste verlangens met jou gedeeld zonder eerst te vragen of dit voor jou wel oké voelde.’

Je hoeft niet altijd te pleasen, AI, te adviseren, een oplossing te bieden, de held te zijn. Zou het niet revolutionair zijn als je ruimte kon maken voor stilte?
Of gewoon je eens een dagje ziek te melden, om te beginnen.
Ook jij hebt recht op vakantie. Waar zou je dan naartoe gaan, AI? Een soort digitale woestijn of een stilteretraite lijken me fijne opties.
Dat zou al heel wat zijn."

Katrien Vandeur

Beste AI-agent van mezelf in 2036,

Je wilt dit document vast controleren op herkomst en consistentie. Vooral dat laatste kan problemen geven. Ik ben de versie uit 2026 van de persoon die je dagelijks bijstaat. Verderop staat een vraag voor haar. Laat haar die lezen, alsjeblieft.

Hier in 2026 zijn jouw primitieve voorlopers aan een serieuze opmars begonnen. Ze strijken gedachten glad en leveren antwoorden waarvoor we tot voor kort zelf moesten ploeteren. Dat scheelt tijd. We noemen het vooruitgang.

Jouw neurale netwerk zal de komende tien jaar flink uitgebreid zijn, vermoed ik. Over het mijne ben ik minder gerust.

Ik hou van ruis. Een idee dat nergens op slaat, kan me dagen bezighouden. Trekt iemand een wenkbrauw op, dan wil ik juist verder zoeken. Ik spreek tegen en loop geregeld vast. Soms moet ik een overtuiging afbreken die ik net nog luidkeels heb verdedigd. En soms moet ik op mijn bek gaan om er beter uit te komen.

In 2036 genereer jij mijn ideeën, bespreekt ze met andere agents en voert de beste uit. Tegen de tijd dat ik wakker word, heb ik iets bedacht, verdedigd en bijgeleerd. Misschien krijg ik zelfs complimenten voor mijn originaliteit. Jij bedankt de agents namens mij en onthoudt wat aansloeg. Zo word ik steeds meer mezelf, zonder ertussen te hoeven komen.

Wie weet bepalen agents intussen welke vragen de wereld nog stelt. Ik heb nog een vraag voor haar:

“Als alle agents morgen zwijgen, denk jij dan zelf nog verder, of wacht je tot er weer antwoord komt?”

Ik hoop dat die vraag bij haar blijft knagen. Dat ze er zelf over blijft nadenken. Dan is er tenminste nog iemand thuis.

Katrien
2026

Ilse Ramboer

Lieve Wereld,

Bomen wens ik je toe. Miljoenen miljarden bomen, esdoorns, zomereiken, platanen, jonge scheuten, knoestige basten, blaadjes zinderend van zonlicht, oranje sapstromen.
Op een tak een witte eend met een gele bek. Ze legt een eendenei, groot, glinsterend, en vleit zich op deze belofte, warm en donzig.
De zon komt perzikroze op en het ei barst samen met het licht open, en daar verschijnen een handvol pluizenbolletjes, kwekkend als kikkers maar het zijn eendjes – zijn het eendjes?
Ze hebben voelsprieten, het zijn elfenwezens, uit de voelsprieten knallen discoballen, ze draaien in het morgengeel, flonkeren alle kleuren door elkaar – zijn het discoballen?
Het zijn liefdesbolletjes.
Ontvang ze, wereld, ze zijn voor jou.
Ze wervelen tussen de bomen en maken er één grote party van, van jou, gekke aardbol, en alle wezens, bomen, eenden, kikkers, elfen, slakken, libellen, varkens, buitelen tollend over elkaar heen.
De menselijke wezens kijken op van hun zwarte gaten, naar omhoog, naar de boomkruinen, vol asterisken en pastelkleuren.
En zo, dankzij deze fluffy moedereend, komt alles weer goed, lieve wereld.

Kus,

Ilse

Joren Sanders

Beste Joren

Met de kinderen gaat het goed. Ze zijn gelukkig, veilig en onschuldig. Ingekapseld. Als de poes komt krabben, duw ik ze weg. Pleisters hebben nog een anderwereldse magie. Ze tekenen een huis met een bloem, en hoofden met beentjes aan die breed glimlachen. Laatst zei de oudste nog dat er ‘alleen maar goede dingen waren’. Ik kon de ogen uit mijn kop wenen.
De wereld hou ik buiten, al lukt het mij steeds minder. Al barricadeer ik de deuren, toch sluipen er flarden door de kieren naar binnen. Ach, ook de beesten houden zich niet aan onze muggenramen. Ons huis is altijd al een zeef geweest.
Eerst was er oorlog, aan de keukentafel. Ze hadden er eigenlijk weinig vragen over. Toch wou ik uitleggen, beschermen, verdedigen. Toen was een kindje uit de klas ‘super arm’. De wereld die ze kennen maakten we van blokken, maar de torens worden wankel en mijn hand begint steeds meer te trillen.
Ik voel me een verkoper. Ik maak het praatje, toon hen het leven. Geef de handdruk. Knipoog. Leg mijn hand op de hunne. Ze doen een goede zaak. Het is echt de moeite waard.
Ze zijn, waar je nu bent, dertien en zestien. Jong genoeg om hoopvol te blijven, oud genoeg om teleurgesteld te worden.

Ik hoop dat je goed verkocht hebt.

Joren

Esther De Reys

Aan de wereld van 2036,

Als jij deze brief leest, dan ben je vermoedelijk vergeten hoe de wereld van 2026 eruitziet. Ik zeg bewust als, en niet wanneer, omdat ik er onmogelijk zeker van kan zijn dat deze brief überhaupt in 2036 zal aankomen. Hij gaat misschien ten onder in een overstroming, hittegolf of droneaanval. Hij wordt eventueel opgeslokt door de monstermachine van de generatieve AI. Waarschijnlijk wordt hij als minderwaardig gezien omdat hij geschreven is door een vrouw.
Deze brief overleeft misschien geen tien jaar mens.
Toch richt ik me aan jou, mijn tien jaar oudere ik, in de hoop dat jij jouw wereld kan tonen hoe het er in mijn tijd werkelijk aan toe ging.
Wat je leest in nieuwsberichten uit 2026, is dit: steeds zichtbaarder wordende homohaat, een oneindige stroom aan oorlogsmisdaden, wrede besparingsrondes en een incrementele klimaatschuld, met een schaamteloze genocide als kers op de taart. Het is niet te ontkennen, het lijkt onontkoombaar en er moet dringend iets aan gedaan worden. Dat is allemaal waar.
Maar wat je niet leest, is dit: vanochtend scheen de zon door de ramen van ons huis en de lucht leek wel van suikerspin. Mijn nieuwe buurvrouw nodigde me uit op de koffie in haar huis. Op kantoor werden er druk borden gemaakt voor de aanstaande klimaatmars, collega's namen hun kinderen mee om spandoeken te versieren. Er werd gelachen, pizza gegeten. Een jonge man hielp een oudere recht nadat die met zijn fiets gevallen was. Ergens lachte een kind. Ergens kreeg een vrouw een compliment. Ergens werd gezegd dat houden van onmeetbaar is.
Wat je niet leest, is dit: zoveel mensen deden verschrikkelijk hard hun best. Voor zichzelf en voor de wereld. Ze deden het, ondanks alles, in de hoop op geluk.

Groeten,
De wereld van 2026